

TANT COM L'HOME

Si acceptem que els llibres Samuel i Reis són la mostra d'un projecte, que escriu la història, que va des dels inicis de la monarquia a l'exili de Babilònia, podem també admetre que aquest projecte es va anar ampliant, afegint-hi l'època d'establiment a la terra promesa, la sortida d'Egipte i el pas pel desert, les sagues dels patriarques i finalment els relats sobre els inicis. El fragment del llibre del Gènesi (2,18-24), que llegim a la primera lectura d'aquest diumenge correspon a aquesta etapa dels inicis: la creació de la dona. De fet en el capítol 2on de Gènesi trobem en la narració de la creació de l'home i la dona, una explicació desglossada del que s'ha dit en el capítol 1er: "creà l'home i la dona" (1,27)

El text es desglossa en quatre moments: 1 creació dels animals, 2 presentació dels animals, 3 creació de la dona i 4 presentació de la dona a Adam. Diem això perquè la creació dels animals prepara la creació de la dona, establint-ne un contrast, a fi que es distingeixi ben clarament que la dona és de diferent condició respecte l'animal, cosa francament sorprenent en una societat on la dona, propietat total de l'home, era tractada gairebé com un animal. Fixem-nos que la dona no està feta de fang, com els animals, i tampoc és la companyia adequada per a l'home.

Aquesta igualtat en dignitat per sobre els animals es nota també en el nom que la dona rep per part d'Adam: "el seu nom serà dona". Donar nom indicaria una situació de domini, però no és així. El nom, que imposa l'home, és *e'issâ*, la forma femenina de *îs*, és a dir, el mateix nom però en femení. Tenint en compte que en la cultura bíblica el nom i l'ésser personal són una unitat indissoluble, el fet que la dona porti el mateix nom que l'home, encara que en forma femenina, indica la seva igualtat amb l'home i la seva mateixa dignitat. Si Déu va donar nom al mar i a la terra, l'home imatge de Déu, ha actuat semblantment donant nom als animals i a la dona.

És sobradament conegut que els autors del llibre del Gènesi s'inspiraren en els mites de les cultures egípcia i mesopotàmiques per confeccionar els seus relats sobre els orígens. La imatge de la creació de la dona del costat d'Adam probablement està inspirada en el mite sumeri de Enki i la deessa Ninhursag. Enki, déu de l'aigua dolça i líder entre els déus és infidel a Ninhursag, la seva esposa i deessa mare. Aquesta el castiga fent-lo emmalaltir greument. Vuit òrgans del seu cos flauegen. Ninhursag se'n compadeix i cura Enki fent sortir del seu costat Nint, senyora de la vida i mare de tot el que és vivent.

La unió de l'home i la dona està expressada també amb l'afirmació de que "l'home deixa el pare i la mare per unir-se a la seva dona, i des d'aquest moment formen una sola carn". La unió preval sobre l'estructura patriarcal on el que passava era més aviat el revés: era la dona la que deixava el pare i la mare i s'integrava en l'estructura patriarcal del seu home.

Aquesta unitat home dona contrasta amb les desavinences, que es produiran en l'episodi de la temptació quan Adam passarà a Eva la responsabilitat i culpa del seu pecat (Gn 3). En aquest estat d'unió idíl·lica anar nus no té cap importància serà després del pecat que prendran consciència de la nuesa i viuran el neguit de l'atracció com una conseqüència de la transgressió.

El conjunt del relat fa veure que la creació de l'home no arriba a la seva plenitud fins que s'ha produït la creació de la dona; aquesta esdevindrà no una ajuda instrumental per a l'home, com els animals, sinó un complement propici pel diàleg i la relació comunicativa.

Diumenge 27 durant l'any
7 d'Octubre de 2012